

Arrest

nr. 228 302 van 31 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. VAN ISTERDAEL
Terninckstraat 13 / C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Griekse nationaliteit te zijn, op 29 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 maart 2019 waarbij een inreisverbod van tien jaar wordt opgelegd.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat I. VAN ISTERDAEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 maart 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 28 maart 2019 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer: S. P. F., geboren te Athene op (...) 1946, onderdaan van Griekenland wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegestaan.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, A. P. attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevoering, feiten waarvoor hij op 12.07.2018 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar met onmiddellijke aanhouding.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevoering) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

De gevolgschade van druggebruik wordt veel te vaak onderschat. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van zijn wederrechtelijk handelen en dat hij zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 24.08.2017 in het Rijk verblijft en dat hij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Betrokkene heeft op 22.02.2019 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 1998 in België verblijft; dat hij in het bezit is van zijn paspoort; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij geen duurzame relatie, familie of minderjarige kinderen heeft in België; dat hij op dit moment geen bezwaar heeft om terug te keren naar zijn land. Een schending van de artikelen 8 en 3 EVRM zijn op het eerste zicht niet aannemelijk. Betrokkene verklaarde dat hij sinds 1998 in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt dat hij tussen 1999 en 2012 verblijfsrecht had in België. Ondanks het gegeven dat hij al zo lang in België verblijft, is niet gebleken dat hij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Hij legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uit niks blijkt dat de banden die hij met België heeft opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde.

“(…)”

Eveneens op 25 maart 2019 beslist de gemachtigde om de verzoeker een inreisverbod van tien jaar op te leggen.

Dit inreisverbod is de tweede bestreden beslissing, die eveneens werd ter kennis gebracht op 28 maart 2019 en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)”

INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam: S.

Voornaam: P. F.

Geboortedatum: (...) 1946

Geboorteplaats: Athene

Nationaliteit: Griekenland

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 25.03.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde of de nationale veiligheid: hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij op 12.07.2018 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar met onmiddellijke aanhouding.

Het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van betrokkene toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde.

De gevolgschade van druggebruik wordt veel te vaak onderschat. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van zijn wederrechtelijk handelen en dat hij zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.

Betrokkene heeft op 22.02.2019 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 1998 in België verblijft; dat hij in het bezit is van zijn paspoort; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij geen duurzame relatie, familie of minderjarige kinderen heeft in België; dat hij op dit moment geen bezwaar heeft om terug te keren naar zijn land. Een schending van de artikelen 8 en 3 EVRM zijn op het eerste zicht niet aannemelijk. Betrokkene verklaarde dat hij sinds 1998 in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt dat hij tussen 1999 en 2012 verblijfsrecht had in België. Ondanks het gegeven dat hij al zo lang in België verblijft, is niet gebleken dat hij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Hij legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uit niks blijkt dat de banden die hij met België heeft opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft een synthesememorie neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie *“behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 (van de vreemdelingenwet)”*.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoeker betoogt in de synthesememorie als volgt:

“Ten aanzien van de beweerde onontvankelijkheid van de opgeroepen middelen.

Overwegende dat toepassing is gemaakt van:

Schending van het motiveringsbeginsel (art. 62 VW) artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen -Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Dat uit het bovenstaande duidelijk en voldoende kan worden verstaan welk middel wordt opgeworpen, op basis van welk artikel en waarom.

Overwegende dat de bestreden beslissing van 25.3.2019 niet is gemotiveerd zoals het hoort.

Er wordt verwezen naar het gedrag van verzoeker die een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Men verwijst hiervoor naar een veroordeling van het Hof van Beroep van Antwerpen van 12.7.2018 waarbij hij een gevangenisstraf van 4 jaar met onmiddellijke opsluiting heeft gekregen.

Overwegende dat het vermelden van een strafrechtelijke veroordeling op zich niet voldoende is om tot een gemotiveerde beslissing te komen.

Dat men moet verwijzen naar het persoonlijk gedrag van verzoeker. (Rvs. 2 oktober 1986 nr. 26.985; 2 juli 1987 nr.28.378; 11 mei 1989, nr. 32.551 T.Vreemd. 1989,16; 7 februari 1991, nr. 36.403; Rvv 23 februari 2011, nr. 56.505)

Dat de Raad enkel kan onderzoeken of de feiten op grond waarvan de strafrechtelijke veroordeling werd uitgesproken, voldoende zijn om te spreken van een schending van de openbare orde.

Dat de beslissing a quo melding maakt van een gevaar dat verzoeker kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde.

Dat uit de beslissing moet blijken dat er een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving is. (cfr. Art. 23§1 Vw).

Dat de strafrechtelijke veroordeling mee in overweging kan worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. (Rvv 25 januari 2018, nr. 198.625; Rvv. 22 december 2017, nr. 197.311; 28 maart 2018 nr. 201.814 bevestigd bij rvs. 19 juni 2018 nr. 12.893

In de nota van verwerende partij wordt hierop ingegaan door te herhalen dat de bestreden beslissing verwijst naar de veroordeling, naar de laakbare gevolgen van drugshandel voor de belangen van de maatschappij etc.

Nog steeds wordt niet aangetoond dat er een actueel gevaar is bij verzoeker. Er wordt ook niet aangetoond hoe verzoeker zich gedraagt in de gevangenis.

Ook het inreisverbod van 10 jaar is niet voldoende gemotiveerd.

Weerom wordt het argument ernstige bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid ingeroepen omdat verzoeker een gevangenisstraf heeft gekregen van 4 jaar.

De duur van het inreisverbod moet rekening houden met specifieke omstandigheden van elk geval. (art. 74/11 §1 eerste lid Vw.)

De maximumtermijn kan meer dan 5 jaar bedragen als de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verweerster moet motiveren waarom de bedreiging ernstig is. (Rvs 16 januari 2014, Rev.dr.étr. 2014 , 102; Rvv 7 februari 2018 nr.199.326

Het inreisverbod geldt voor de hele schengenzone, zodoende kan geen inreisverbod worden opgelegd aan een vreemdeling die een verblijfsrecht heeft in een andere lidstaat. (Rvv 14 juni 2016, T. Vreemd.2017,49; Rvv 11 januari 2018 nr.197.808. Verzoeker heeft de Griekse nationaliteit.

Bovendien kan het inreisverbod om humanitaire reden ook worden ingetrokken.

Het middel is gegrond"

In het inleidende verzoekschrift heeft de verzoeker het volgende uiteengezet:

"Schending van het motiveringsbeginsel (art. 62 VW) artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen -Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Overwegende dat de bestreden beslissing van 25.3.2019 niet is gemotiveerd zoals het hoort. Er wordt verwezen naar het gedrag van verzoeker die een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Men verwijst hiervoor naar een veroordeling van het Hof van Beroep van Antwerpen van 12.7.2018 waarbij hij een gevangenisstraf van 4 jaar met onmiddellijke opsluiting heeft gekregen.

Overwegende dat het vermelden van een strafrechtelijke veroordeling op zich niet voldoende is om tot een gemotiveerde beslissing te komen.

Dat men moet verwijzen naar het persoonlijk gedrag van verzoeker. (Rvs. 2 oktober 1986 nr. 26.985; 2 juli 1987 nr.28.378; 11 mei 1989, nr. 32.551 T.Vreemd. 1989,16; 7 februari 1991, nr. 36.403; Rvv 23 februari 2011, nr. 56.505)

Dat de Raad enkel kan onderzoeken of de feiten op grond waarvan de strafrechtelijke veroordeling werd uitgesproken, voldoende zijn om te spreken van een schending van de openbare orde.

Dat de beslissing a quo melding maakt van een gevaar dat verzoeker kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde.

Dat uit de beslissing moet blijken dat er een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor en fundamenteel belang van de samenleving is. (cfr. Art. 23 §1 Vw).

Dat de strafrechtelijke veroordeling mee in overweging kan worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. (Rw 25 januari 2018, nr. 198.625; Rvv. 22 december 2017, nr. 197.311; 28 maart 2018 nr. 201.814 bevestigd bij rvs. 19 juni 2018 nr. 12.893

Ook het inreisverbod van 10 jaar is niet voldoende gemotiveerd.

Weerom wordt het argument ernstige bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid ingeroepen omdat verzoeker een gevangenisstraf heeft gekregen van 4 jaar. De duur van het inreisverbod moet rekening houden met specifieke omstandigheden van elk geval. (art. 74/11 §1 eerste lid Vw.)

De maximumtermijn kan meer dan 5 jaar bedragen als de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verweerster moet motiveren waarom de bedreiging ernstig is. (Rvs 16 januari 2014, Rev.dr.étr. 2014 , 102; Rvv 7 februari 2018 nr.199.326

Het inreisverbod geldt voor de hele schengenzone, zodoende kan geen inreisverbod worden opgelegd aan een vreemdeling die een verblijfsrecht heeft in een andere lidstaat. (Rw 14 juni 2016, T. Vreemd.2017,49; Rvv 11 januari 2018 nr.197.808. Verzoeker heeft de Griekse nationaliteit.

Bovendien kan het inreisverbod om humanitaire reden ook worden ingetrokken.

Het middel is gegrond"

3.1.1. De Raad wijst erop dat de ontvankelijkheid van het middel, overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet, beoordeeld dient te worden aan de hand van de uiteenzettingen die in het verzoekschrift zijn opgenomen. De logica achter deze wettelijke bepaling kan worden gevonden in het gegeven dat het de geding inleidende akte is die de grenzen van de rechtsstrijd bepaalt en dat de verweerder ook enkel op deze geding inleidende akte schriftelijk kan repliceren.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Daar waar de verzoeker in de aanhef van het eerste middel gewag maakt van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel, blijkt uit de uiteenzettingen van het verzoekschrift dat de verzoeker enkel een concrete toelichting verschaft over de wijze waarop de bestreden beslissingen het motiveringsbeginsel (*cf.* artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991) zouden schenden. De verzoeker verduidelijkt enkel waarom de bestreden beslissingen niet voldoende of niet naar behoren zouden zijn gemotiveerd, doch hij laat na om te omschrijven op welke wijze de bestreden beslissingen daarnaast ook het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel zouden schenden.

De loutere bewering in de synthesesmemorie dat uit de bewoordingen van de aanhef van het enig middel duidelijk en voldoende kan blijken *“welk middel wordt opgeworpen, op basis van welk artikel en waarom”*, doet aan de bovenstaande vaststellingen geen afbreuk.

Het eerste middel is bijgevolg, in de hierboven aangegeven mate, onontvankelijk.

3.1.2. Het eerste middel wordt enkel onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van het motiveringsbeginsel (*cf.* artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991) en dit middel wordt in die mate beoordeeld op basis van de synthesesmemorie.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De verzoeker meent dat de bestreden beslissingen niet naar behoren zijn gemotiveerd in de mate dat wordt vastgesteld dat hij door zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De verzoeker betoogt dat het niet volstaat om te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordeling en stelt dat tevens moet worden verwezen naar zijn persoonlijk gedrag.

Wat de eerste bestreden beslissing betreft, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad op dat deze beslissing werd genomen met uitdrukkelijke toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 3°, 43, §1, 2° en 44ter van de vreemdelingenwet. De tweede bestreden beslissing is een inreisverbod van tien jaar dat werd getroffen met uitdrukkelijke toepassing van artikel 44nonies van de vreemdelingenwet. De juridische en feitelijke grondslagen van de bestreden beslissingen kan op eenvoudige wijze worden gelezen in de desbetreffende aktes.

Aangezien geen van de bestreden beslissingen een einde stelt aan verzoekers verblijf, doch in tegendeel uitdrukkelijk wordt gesteld dat de verzoeker *“geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie”* en dat hij *“niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven”*, kan de verzoeker niet dienstig verwijzen naar de bepaling van artikel 23, §1, van de vreemdelingenwet en naar de rechtspraak omtrent een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Dat er bij het treffen van de bestreden beslissingen niet zou zijn gemotiveerd waarom de verzoeker een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde en dat er enkel zou zijn verwezen naar de strafrechtelijke veroordeling tot een gevangenisstraf van vier jaar, kan voorts niet worden vastgesteld.

In de eerste bestreden beslissing licht de gemachtigde als volgt toe waarom de verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt:

“(…) het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevoering, feiten waarvoor hij op 12.07.2018 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar met onmiddellijke aanhouding.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevoering) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

De gevolgschade van druggebruik wordt veel te vaak onderschat. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van zijn wederrechtelijk handelen en dat hij zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.”

De gemachtigde verwijst aldus naar de ernst van de door de verzoeker gepleegde feiten en hij benadrukt de gevolgschade van druggebruik alsook het feit dat de verzoeker uit was op een financieel voordeel zonder zich te bekommeren over de nefaste gevolgen van de drugs voor de afnemers. Deze vaststellingen worden door de verzoeker op zich niet betwist. Aangezien de veroordeling, met onmiddellijke aanhouding, recent is, valt niet in te zien waarom de gemachtigde zou motiveren omtrent verzoekers gedrag in de gevangenis.

De Raad wijst er daarnaast nog op dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, doch *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 *Bouchereau*, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan in bepaalde gevallen derhalve reeds voortvloeien uit de aard en ernst van de gepleegde feiten. De verzoeker maakt niet aannemelijk waarom in zijn geval, uit de ernst van zijn gedrag (georganiseerde drugshandel), niet op afdoende wijze een actueel gevaar voor de openbare orde zou kunnen worden afgeleid. Dit klempt des te meer nu de gemachtigde, in het beide bestreden beslissingen, verwijst naar het feit dat de onmiddellijke aanhouding werd bevolen door het Hof van Beroep. In het arrest van het Hof van Beroep, waarvan zich een afschrift in het administratief dossier bevindt, wordt benadrukt dat enkel een substantiële en effectieve bestraffing van die aard is om de verzoeker tot de nodige bewustwording te brengen omtrent het volstrekt ontoelaatbare van de door hem gepleegde feiten en dat deze bestraffing ook nodig is om recidive in zijn hoofdte voorkomen. Het Hof van Beroep heeft in het arrest van 12 juli 2018 benadrukt dat de feiten zeer ernstig zijn, daar de verzoeker op georganiseerde wijze samenwerkte om grote hoeveelheden cocaïne in te voeren en uit te halen uit een container met als enige bedoeling snel en gemakkelijk geldgewin, zonder op enige wijze rekening te houden met de schadelijke gevolgen en de gevaren van deze drugs voor de gebruikers en hun omgeving, noch met de maatschappelijke overlast en randcriminaliteit die met druggebruik gepaard gaat.

In casu moet dan ook worden vastgesteld dat uit de bijzondere ernst van de door de verzoeker gepleegde feiten en gedragingen, alsook uit het feit dat in een recent arrest van het Hof van Beroep de onmiddellijke aanhouding werd bevolen, op afdoende wijze blijkt dat het gaat om een actueel gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In de tweede bestreden beslissing, dit is het inreisverbod van tien jaar, wordt op dezelfde wijze toegelicht waarom er sprake is van een ernstige en actuele bedreiging voor de openbare orde. Daar waar voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 3°, 43, §1, 2, en 44ter van de vreemdelingenwet, in principe een niet verder gespecificeerde bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid volstaat, voorziet artikel 44^{nonies} van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar, *quod in casu*, slechts kan worden opgelegd wanneer er sprake is van een “*ernstige*” bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Vermits de verzoeker een Unieburger is, wiens inreis- en verblijfsrecht wordt beperkt om redenen van openbare orde, past het om de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze te bekijken. In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “*openbare orde*” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten “*ernstige redenen van openbare orde*” worden onderscheiden van gewone “*redenen van openbare orde*” en “*dwingende redenen van openbare orde*”. “*Ernstige redenen*” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “*redenen*”, terwijl “*dwingende redenen*” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “*ernstige redenen*” breder is dan het begrip “*dwingende redenen*” (Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer* 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 19). Dit alles houdt onder meer in dat gedragingen die kunnen worden gecatalogeerd onder “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*”, zeker vallen onder de categorie van “*gewone redenen van openbare orde of nationale veiligheid*”.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van een inreisverbod. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek inzake een inreisverbod omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de ontzegging van de toegang tot het grondgebied noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, § 63).

Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel *a fortiori* onder het begrip ‘openbare orde’ valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 54). Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip ‘nationale veiligheid’ kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en met zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie,

alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar is voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof van Justitie dat de bestrijding van de georganiseerde drugshandel zowel onder het begrip “*ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid*” kan vallen als onder het begrip “*dwingende redenen van openbare veiligheid*” (HvJ 23 november 2010, C145/09, *Tsakouridis*, pt. 56).

In casu werd een inreisverbod van tien jaar opgelegd, en werd besloten dat verzoekers gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aantoonde voor de openbare orde of de nationale veiligheid op grond van volgende overwegingen:

- de verzoeker heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs en aan deelname aan bendevoering, feiten waarvoor hij op 12 juli 2018 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar met onmiddellijke aanhouding;
- het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van betrokkene toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde;
- de gevolgschade van druggebruik wordt veel te vaak onderschat; het verkopen van verdovende middelen betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengt en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen;
- het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van zijn wederrechtelijk handelen en dat hij zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak;
- de verzoeker heeft op 22 februari 2019 “*een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 1998 in België verblijft; dat hij in het bezit is van zijn paspoort; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij geen duurzame relatie, familie of minderjarige kinderen heeft in België; dat hij op dit moment geen bezwaar heeft om terug te keren naar zijn land. Een schending van de artikelen 8 en 3 EVRM zijn op het eerste zicht niet aannemelijk. Betrokkene verklaarde dat hij sinds 1998 in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt dat hij tussen 1999 en 2012 verblijfsrecht had in België. Ondanks het gegeven dat hij al zo lang in België verblijft, is niet gebleken dat hij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Hij legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uit niks blijkt dat de banden die hij met België heeft opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde*”;
- de verzoeker heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven.

De gemachtigde besluit als volgt: “*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel.*”

Er kan dan ook geenszins worden vastgesteld en de verzoeker toont ook niet concreet aan dat de gemachtigde niet op een afdoende wijze zou hebben gemotiveerd waarom er sprake is van een “*ernstige*” bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid. Aangezien het Hof van Justitie bevestigt dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 46-47) en nu de verzoeker niet betwist dat hij recentelijk voor zulkdanige feiten werd veroordeeld, zijn de opgegeven motieven pertinent en draagkrachtig.

Voorts moet worden benadrukt dat het inreisverbod, blijkens de duidelijke bewoordingen ervan, enkel voor het grondgebied van België werd opgelegd. Het betreft dus geen inreisverbod voor het grondgebied van alle Schengenstaten. Verzoekers betoog is op dit punt niet relevant. De rechtspraak waar hij naar verwijst, is om dezelfde redenen niet dienstig.

Tot slot valt niet in te zien welk belang de verzoeker heeft bij zijn kritiek dat een inreisverbod kan worden ingetrokken om humanitaire redenen. Het betreft hier een loutere opportuniteitskritiek die bovendien niet de wettigheid van het bestreden inreisverbod betreft. Het loutere betoog dat deze beslissing kan worden ingetrokken, kan geen afbreuk doen aan de pertinente en draagkrachtige motieven die aan het bestreden inreisverbod ten grondslag liggen.

Een schending van het motiveringsbeginsel, van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.1.3. Het eerste middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In de synthesememorie wordt het volgende uiteengezet:

“Schending van art.8 E.V.R.M.

Een inbreuk op art.8 E.V.R.M. is enkel toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één der doeleinden voorzien door het Verdrag, en indien ze bovendien noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Samenvattend kan men stellen dat inmenging door de overheid kan als:

- Deze voorzien is bij wet*
- Een legitiem doel nastreeft*
- Noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken*
- (proportionaliteitstoets)*

Het E.V.R.M. maakt deel uit van de interne rechtsorde en in de hiërarchie van de normen staat het E.V.R.M. hoger dan de nationale wet.

Dat de overheid inderdaad een uitzondering kan maken op art. 8 lid 1 E.V.R.M. wanneer verzoekster een ernstig gevaar zou vormen voor de openbare veiligheid en voor de bescherming van de openbare orde.

Verzoeker toont aan minstens 20 jaar verblijf te hebben in België.

De duurzame binding met het land is daardoor bewezen.

Verzoeker wordt wekelijks bezocht door zijn vrienden uit het Antwerpse, waaronder de heer F. C., welke dit ook verklaard heeft. Hij stort hem ook geregeld geld. (zie bundel concludant stuk 2)

Door zijn langdurig verblijf in België toont hij aan dat hij hier een privé-leven heeft opgebouwd waarbij de Staat minstens de afweging had moeten maken tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de staat anderzijds (proportionaliteitstoets).

Het privé- leven dient wel degelijk te worden onderzocht, en niet enkel het familieleven.

Afwijking is mogelijk wanneer dit noodzakelijk is in een democratische samenleving. (evenwichtsleer).

In casu besluit men dat er geen schending is van art. 8 E.V.R.M. omdat verzoeker in België geen familie heeft. Het feit dat hij hier al 20 jaar woont, toont op zich al aan dat hij hier minstens een sterke binding heeft en een privé-leven heeft opgebouwd.

De verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling kan op zichzelf niet de enige reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht omwille van openbare orde. (Rvv 25 januari 2018 nr. 198.625).

De strafrechtelijke veroordeling kan wel mee in overweging worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. De strijd tegen terrorisme bijvoorbeeld maakt deel uit van het begrip nationale veiligheid . (Rvv 22 december 2017, nr. 197.311; 28 maart 2018 nr. 201.814, bevestigd bij Rvst 19 juni 2018, nr. 12.893.)

Zoals in casu hebben we te maken met een unieburger, waarbij de Raad eerder al oordeelde dat moet rekening worden gehouden met art. 8 EVRM. (Rvv 19 juli 2013 nr.106.941, 16 september 2014 nr. 129.488 en 27 oktober 2015 nr. 155.450).

Er dient onder andere te worden gekeken naar

- 1° aard en ernst van het gepleegde "misdrijf"
- 2° duur van het verblijf in het land waaruit uitgewezen
- 3° tijdsverloop plegen misdrijf en gedrag sindsdien
- 4° hechtheid sociale, culturele en familiale banden met gastland en met land van bestemming
- 5° bijzondere omstandigheden, vb. medische gegevens, duur van het inreisverbod

In casu is duidelijk dat geen van deze afwegingen gemaakt zijn.

De maximumtermijn van het inreisverbod kan meer dan 5 jaar bedragen indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verwerende partij moet wel motiveren waarom de bedreiging ernstig is. Het volstaat niet om te verwijzen naar de veroordeling an sich, zoals in casu wel gebeurde.

Tevens moet rekening worden gehouden met art. 8 EVRM.

Het is een raadsel waarom verweerster meent dat iemand die 20 jaar in België verblijft geen privé-leven zou hebben opgebouwd.

Vermits verweerster geen correcte afweging gemaakt van het bovenstaande, en toont bovendien niet aan dat er een actuele dreiging zou zijn.

Verzoeker gedraagt zich goed in de gevangenis van Merksplas. Er is geen indicatie dat er geen sprake kan zijn van berouw. Verzoeker is inmiddels al 73 jaar geworden en is bovendien ziek. (nierfalen).

Ook met dit gegeven werd geen rekening gehouden.

Schending van art.8 E.V.R.M."

3.2.1. De Raad wijst er nogmaals op dat de gedinginleidende akte de grenzen van de rechtsstrijd bepaalt.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet en van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer* 2012-2013, nr. 53 2556/001, 55-56) wordt het volgende gesteld over de *ratio legis* van de syntheseseminarie, voorzien door artikel 39/81 van de vreemdelingenwet:

"De herinvoering van de syntheseseminarie komt tegemoet aan de overwegingen van het arrest nr. 88/2012. De mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren houdt immers in dat de partij die de wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is aangenomen, kennis kan nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig op die argumenten kan repliceren (overweging B.36.1., in fine). De bepaling garandeert de rechten van de verdediging.

De verzoekende partij beslist binnen de acht dagen of zij een syntheseseminarie wenst neer te leggen.

De meerwaarde van een syntheseseminarie is meervoudig omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten."

In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt ook expliciet gesteld dat *"in de syntheseseminarie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden"* (*Parl.St. Kamer* 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de syntheseseminarie *"zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"* van dezelfde wet dat bepaalt dat *"geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn"*. Het begrip 'nieuw middel' geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval

moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesesmemorie voor het eerst nieuwe *“middelen”*, dit is een voor het eerst in de synthesesmemorie aangevoerde schending van een rechtsregel, alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesesmemorie neer te leggen *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoeker in de synthesesmemorie alleszins niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

De verzoeker heeft bij zijn synthesesmemorie een verklaring van de heer F. C. en een kopie van een bestendige opdracht van deze persoon naar de verzoeker gevoegd, doch er dient te worden vastgesteld dat de verzoeker deze stukken niet bij het verzoekschrift heeft gevoegd. De verweerder heeft hieromtrent dan ook geen verweer kunnen voeren en het bijbrengen van deze nieuwe stukken komt erop neer dat de verzoeker in zijn synthesesmemorie voor het eerst concrete stavingsstukken voorlegt ter adstructie van het beweerde privéleven in België. Er valt niet in te zien waarom de verzoeker dergelijke stukken niet bij het verzoekschrift kon voegen.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de grondslag van dit middelenonderdeel reeds bestond op het ogenblik dat de verzoeker het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend. Voor zover in het tweede middel voor het eerst in de synthesesmemorie een concrete feitelijke uiteenzetting wordt ontwikkeld omtrent het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is het middel laattijdig (cf. RvS 28 juni 2012, nr. 220.059; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 26 april 2007, nr. 170.603).

Het feit dat de verzoeker in de synthesesmemorie een nieuw middel aanvoert of een nieuwe wending geeft aan een in het inleidend verzoekschrift aangevoerd middel, zogenaamd in reactie op het verweer van de verweerder, zoals uiteengezet in de nota met opmerkingen, doet hieraan geen afbreuk. De synthesesmemorie kan niet worden aangewend om eventuele leemtes van het inleidend verzoekschrift op zicht van het verweer in de nota met opmerkingen, aan te vullen. Dergelijke aanvullingen zijn niet verzoenbaar met de duidelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat enerzijds voorziet in een samenvatting van alle aangevoerde middelen en er anderzijds uitdrukkelijk op wijst dat geen nieuwe middelen mogen worden uiteengezet in dit procedurestuk.

Daar waar de verzoeker in zijn verzoekschrift verzuimd heeft om zijn beweerde privéleven concreet te onderbouwen, komt het bijbrengen van de genoemde stukken neer op een nieuw middel dat laattijdig en onontvankelijk is.

3.2.2. Waar de verzoeker herhaalt dat er niet gemotiveerd zou zijn waarom de bedreiging actueel en ernstig is en dat het niet volstaat om te verwijzen naar de veroordeling op zich, en waar hij wederom een betoog voert omtrent de *“beëindiging van het verblijfsrecht”*, verwijst de Raad naar hetgeen hieromtrent werd gesteld in het punt 3.1.2. Deze kritiek kan niet worden aangenomen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats uiteraard het bestaan van een daadwerkelijk privé- en/of familie- en gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad dan ook eerst na te gaan of de verzoeker aannemelijk maakt dat hij in België een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven heeft uitgebouwd, vooraleer te onderzoeken of er door de bestreden beslissing een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

In casu beroept de verzoeker zich op een privéleven dat hij in België zou hebben opgebouwd gedurende de 20 jaar die hij hier ten lande zou hebben verbleven.

Omtrent het voorgehouden privéleven merkt de Raad op dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat "gewone" sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de "gewone" opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Het gegeven dat een vreemdeling een zekere band heeft opgebouwd met de samenleving waarin hij of zij zich een tijd heeft ontplooid, impliceert echter niet dat er meteen en steeds ook sprake is van een privéleven dat de bescherming geniet van artikel 8 van het EVRM. Het moet immers gaan om nauw beleefde en sterk verinnerlijkte banden, die maken dat de vreemdeling zijn/haar identiteit zou verliezen indien hij/zij deze banden dient te verbreken.

In casu moet bovendien worden opgemerkt dat het voorgehouden privéleven van de verzoeker zich de laatste jaren heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich bewust diende te zijn dat zijn verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland precair is. De gemachtigde heeft immers vastgesteld, zonder dat dit wordt betwist, dat de verzoeker slechts een geldig verblijf in België had in de periode tussen 1999 en 2012. Deze vaststelling strookt met de stukken van het administratief dossier. Zoals de gemachtigde pertinent motiveert, blijkt niet dat de verzoeker sedert 2012 een aanvraag heeft ingediend om langer dan drie maanden in België te kunnen verblijven. De verzoeker betwist evenmin de vaststelling dat hij niet heeft getwijfeld om illegaal in België te verblijven en er blijkt ook niet dat hij, in 2012 toen zijn verblijfsrecht in België ten einde was, zich toen heeft beroepen op een inmenging in zijn privéleven.

In dergelijke gevallen zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk*).

In casu wordt op geen enkele wijze concreet aangetoond dat de door de verzoeker opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België enkel door een lang verblijf hier ten lande en dit de laatste jaren in een precaire

verblijfssituatie, is op zich niet voldoende is om een schending van het recht op privéleven aan te nemen. De verzoeker beperkt zich tot enkele loutere beweringen omtrent zijn langdurig verblijf in België, het bezoek krijgen van vrienden en zijn ziekte. Niettemin dient te worden vastgesteld dat de verzoeker, toen hij op 22 februari 2019 de vragenlijst invulde met betrekking tot zijn hoorrecht, geen enkel concreet bezwaar heeft geuit tegen een terugkeer naar Griekenland en dat hij toen ook uitdrukkelijk heeft verklaard niet te lijden aan enige ziekte die hem belemmert om terug te keren. Omtrent het thans voorgehouden nierfalen wordt geen enkel begin van bewijs voorgelegd. Daarnaast merkt de Raad op dat uit het arrest van het Hof van Beroep van 12 juli 2018 blijkt dat de verzoeker werd bijgestaan door een tolk Grieks. Het blijkt dan ook dat de verzoeker, ondanks zijn lange verblijf in Antwerpen en Brasschaat, het Nederlands niet voldoende machtig was om zich te kunnen uitdrukken ten overstaan van de strafrechter.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de verzoeker niet concreet aannemelijk heeft gemaakt, en dat de Raad ook niet over voldoende elementen beschikt om te besluiten, dat de verzoeker met de Belgische samenleving dermate verinnerlijkte banden heeft opgebouwd, derwijze dat deze een privéleven inhouden dat door artikel 8 van het EVRM wordt beschermd.

Aangezien niet is aangetoond en niet blijkt dat verzoekers sociale relaties in België binnen de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming vallen, kan niet tot een schending van deze verdragsrechtelijke bepaling worden besloten.

3.2.3. Het tweede middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3. In een derde en laatste middel beroept de verzoeker zich op de schending van artikel 27, lid 2, alinea 1, van de Burgerschapsrichtlijn, dit is de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG).

Hij betoogt dienaangaande in de synthesesamenvatting als volgt:

“Schending van art. 27 lid 2 alinea 1 van de Burgerschapsrichtlijn

Verweerster toont niet aan waarom de maximumtermijn van 5 jaar met 5 jaar dient te worden aangevuld.

Het inreisverbod moet geschikt zijn om zijn doel te bereiken.

De termijn van 10 jaar is niet in verhouding tot het evenredigheidsbeginsel.”

Dienaangaande moet worden opgeworpen dat de (bepalingen uit) de Europese richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (RvS 15 oktober 2001, nr. 99.794; RvS 30 juli 2002, nr. 109.563). Bovendien is van rechtstreekse werking pas sprake zodra de rechter in staat is om, zonder verdere uitvoeringsmaatregelen, een voor het concrete geval dienstige uitlegging aan te reiken, waardoor particulieren hun aan de norm ontleende rechten kunnen afdwingen.

Het staat vast dat de omzettingstermijn voor de richtlijn 2004/38/EG, zijnde 30 april 2006, is verstreken en dat deze werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877).

De verzoeker toont niet aan dat de richtlijn 2004/38/EG incorrect of onvolledig zou zijn omgezet, zodat hij niet dienstig de schending van (onderdelen van) artikel 27 van genoemde richtlijn kan aanvoeren.

Waar de verzoeker stelt dat het inreisverbod van tien jaar niet proportioneel is met het nagestreefde doel, verwijst de Raad nogmaals naar de pertinente en niet betwiste motieven die aan dit inreisverbod ten grondslag liggen. Zo hield de gemachtigde rekening met het feit dat de verzoeker sedert 2012 illegaal in België was, dat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan zeer ernstige en laakbare misdrijven inzake drugs en deelname aan bendevoering waarvoor hij door het Hof van Beroep werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar met onmiddellijke aanhouding en dat hij, gelet op het

winstgevende karakter van het misdadig gedrag, een ernstig en actueel risico vertoont tot een nieuwe schending van de openbare orde. De gemachtigde heeft tevens verzoekers verklaringen van 22 februari 2019 in rekening genomen, alsook zijn familiale en medische situatie. De Raad verwijst opnieuw naar hetgeen reeds werd gesteld in punt 3.1.2. en waaruit blijkt dat de desbetreffende motieven pertinent en draagkrachtig zijn. Gelet op het geheel van deze motieven en nu de verzoeker in zijn derde middel op geen enkele wijze ingaat op de concrete motieven als waarom de gemachtigde heeft geoordeeld dat een inreisverbod van 10 jaar gerechtvaardigd is, kan geenszins worden vastgesteld dat het in verzoekers geval alle redelijkheid te buiten zou gaan om hem een inreisverbod van tien jaar op te leggen.

Het derde en laatste middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE